

Ramon Barnils

'The Absurder'

Hi havia una vegada un diari espanyol, de Madrid, que va actualitzar la tàctica innata d'aquestes publicacions respecte de Catalunya en general, i de Barcelona i València en particular. Va tenir èxit, sobretot entre els nostres conciutadans esquizofrènics, mig perquè van incorporar innovacions tècniques i estilístiques, mig perquè com sempre en aquesta classe de publicacions, disposa de les fonts d'informació de l'estat espanyol pur, dur i immutable (Governació i Hisenda).

Va ser el promotor del cas Banca Catalana. Aquest afer va fer reaccionar la ciutadania impositora d'aquesta entitat, i de les entitats similars del país, però va fer trontollar el govern d'aquesta mateixa ciutadania i el partit que el componia i encara el compon.

La ciutadania impositora va frenar el seu embadaliment per les innovacions tècnico-estilístiques del rotatiu, que d'*exitós* es va quedar en èxit fàcilment descriptible. El govern de la Generalitat es va mantenir (i encara es manté).

I dins el partit que componia, i encara compon, aquest govern es va iniciar el contraatac. L'estratègia consistia a tractar amb un diari semblant a l'al·ludit (igualmente espanyol, igualment de Madrid i igualment connectat amb l'estat pur, dur i immutable) però que en comptes d'anar contra el govern i el partit imperants en aquell moment a Catalunya, hi anés a favor. Es va arribar a parlar que nosaltres (és a dir, l'administració catalana) paguéssim una avioneta que traslladés el periòdic segonament al·ludit (fem-ho

curt: l'ABC) diàriament a Barcelona, a fi que arribés als quioscos abans que l'altre (fem-ho curt: el BOE, Boletín Orteguiano del Estado). No va funcionar, perquè les diferències entre l'ABC i el BOE són, per a qui no s'encegui amb la política diària, circumstancials: per a ABC, com en el seu cas per al BOE, fotre el rival ja els va bé, però mai al preu d'afavorir Catalunya. Són unitaris: "Espana, l'uniko importante".

El següent intent va ser de fer la mateixa operació amb el Grupo 16. Intermediari utilitzat: Xavier Domingo. No us explico com va acabar perquè no us vull matar de riure.

Hi ha qui presenta la imminent aparició d'*El observador* com un tercer intent de la mateixa estratègia. Ara el President Pujol diu, i no menteix, que ell no hi té res a veure, que és cosa de l'altre; Prenafeta no diu res, però es dedica comprovadament a la ràdio: 'El observador no s'instal·la a Madrid, i per tant no pot tenir cap comunió amb l'estat pur, dur i immutable; promotors i factors de la imminent parida confessen que pretenen contrarestar no un diari de Madrid i per tant naturalment anticatalà, sinó *La Vanguardia* de Barcelona, naturalment barcelonina. No és, doncs, la mateixa estratègia.

¿A quina estratègia respon, doncs, *El observador*? Del setmanari anglès *The Observer*, els seus lectors esporàdics en diuen *The Absurder*. El mateix tipus de lector d'*El observador* ben segur que li trobarà un nom del mateix to. Ei, si hi som a temps.



Pere Calders

Prometre no fa pobre

Saddam Hussein, a més de la seva vocació de terrorista internacional, és un còmic dolent que es refia dels cops d'efecte i de les escenes tremendistes de gran espectacle. La seva actuació acarona un nen *ostatge-invitat* (el qual semblava a punt de mossegar-li la mà) va permetre de contemplar arreu del món les virtuts histriòniques del president de l'Iraq.

Però, a més, Saddam Hussein no para d'inventar-se'n de noves. Va proclamar a so de platerets que allotjaria els seus convidats occidentals als llocs que poden ser considerats objectius bèl·lics de les potències que l'assetgen, una mesura francament antipàtica. Després, el seu portaveu als canals de televisió, un senyor impecablement vestit d'executiu occidental, no ha cessat de sorprendre'ns amb noves iniciatives cada vegada més impressionants, com ara fer les paus amb l'Iran, després de vuit anys d'una guerra que ha costat un milió de morts i que no se sap ben bé amb quin resultat se la pot homologar.

Tot seguit, el gran truc escènic: ofereix als països del Tercer Món petroli de franc, a condició d'anar-lo a buscar saltant-se el bloqueig decretat per l'ONU. És un gest propagandístic que no costarà ni un cèntim al valedor de l'Islam, perquè els països del Tercer Món no solen tenir flotes petroleres ni refineries adequades. Ni cap possibilitat —su-

poso— de fer front als vaixells de guerra que patrullen pel golf Pèrsic.

D'altra banda, crec que és un pas poc meditat, perquè si les coses anessin d'una manera distinta a com les veig jo i les zones pobres poguessin aprofitar-se de la ganga, el preu del petroli s'esfondraria, perquè quan un productor ofereix la seva mercaderia gratuïtament, la cotització del producte cau en picat, una cosa que Saddam Hussein no deu voler de cap manera. Sense comptar amb una possibilitat engrescadora: les potències occidentals i orientals avançades podrien cedir (en préstec)

naus petroleres a les nacions desvalgudes, emparant-les amb banderes d'aquestes que es lloguen i tot garantint un feliç viatge d'anada i un retorn sense obstacles, amb l'únic requisit de portar —a la tornada— els tancs plens i deixar una part de la càrrega (potser la meitat o més, seria qüestió d'estudiar-ho) en concepte de pagament per l'ús dels vaixells cisterna. Saddam Hussein perdria immediatament les seves ànsies de solidaritat amb els indigents del planeta.

